

pro menší krádež na dva měsíce, ale žádal za odklad trestu.

„Proč nechcete nastoupit hned?“ tázal se státní zástupce.

„Podívají se jen, pane návladní, na moje zuby. Vždyť to mám všechno shnilé, nemůžu s tím už existovat. Začal jsem chodit k zubaři, tak to musím dodělat.“

Pan státní ustrnul se nad ubohými kořeny Kopečkových zubů a nenamítal ničeho proti odkladu, který mu soudce také na jeden měsíc povolil.

Na to Kopeček navštívil jistého zubaře. „Když vás to bude bolet,“ řekl mu doktor, „zdvihněte levou ruku!“ — „Jak to?“ odpověděl Kopeček, „tomu nerozumím!“ — „Takto,“ řekl doktor a zdvihl ruku sám. Učítal pak v kapse svého lékařského kabátu nějaký šum, ale nevěnoval tomu pozornosti. I chopil se kleští a tahal Kopečkovi jeho staré, zetlelé, červivé a hrozné kořeny. Kopeček slíbil, že přijde druhého dne opět a že všechno zaplatí najednou. Ale nepřišel. Nebylo mu to dostu dobře možno, poněvadž byl se ho byl pan doktor jistě ptal, neví-li, kdo mu vytáhl z lékařského kabátu 150 Kč, které doktor obdržel od pacienta právě před tím, než přišel do ordinace Kopeček.

Toho dne však, když šel lékař oznámit krádež policejnímu komisaři, přihodila se zajímavá věc. Co tak čekal pan doktor na sepsání protokolu, vešli do místnosti strážník, jakási žena z lidu a — Kopeček. Ten však nebyl by vešel, kdyby ho strážník nedržel pod loktem, a vůbec by nebyl odpovídal, kdyby žena z lidu neztropila křik, kam dal její portmonku s celou stokorunou. A žena udala, že, jdouc do trhu nakupovat, ucítila před jedním stánkem s mrkví, jak se jí nějaká ruka žene do tobolek. Může odpřisáhnouti, že to byla Kopečkova.

Teď již nebylo třeba zvláštního podezření. Také lékař poznal pacienta a ubezpečil slavné úřady, že nikdo jiný nemohl mu peníze z kapsy vzít, než právě přítomný muž, který ani mnoho nezapíral. „Možná dost,“ povídal, „že jsem do tej kapce chmát, ale esli sem něco vzal, skoro ani nevím. Já byl nepřítelnej vod tý bolesti.“ A nabízel svědky, že celou noc pírur, poněvadž se mu ty kořeny v hubě obracely.

Soud ovšem, přihlížeje k ženě z trhu a k nechvalné minulosti bývalého kamnáře, svědky nepřipustil.

„Že vám není stydno: jdete od soudu, kde jste pro krádež odsouzen, a kradete opět!“ domlouvali mu.

„Jakýpak styžen,“ opáčil Kopeček. „Vono to zadarmo jistě nebude. Já to vodpykám!“

To konečně tušil Kopeček jistě dost dobře. Ke dvěma měsícům, které má, přidali ještě dalších deset měsíců těžkého žaláře.

Z CIZINY

Energická milenka.

Simon Korn, obchodní cestující v Čechovicích na Těšinsku, seznámil se před časem s Amálkou Kuchelovou, do níž se opravdově

zamiloval. Poněvadž Amálka byla již děvčetem starším a toužila po čepci více, než po čemkoliv jiném, neměla proti poměru ničeho, a aby si milence zachovala, vypomáhala mu sem a tam nějakým peněžitým obnosem, zařídila mu domácnost v naději, že po krátkém čase bude v ní vládnouti, a koupila mu i několik pěkných obleků, aby jí ho její kamarádky hodně záviděly.

Leč ukázalo se, že mužská láska po zájicích skáče. Pan Šimon Korn přijímal vše ochotně, líboval si, že má slušně zařízený mládenecký pokoj, ale milénka poznala velmi brzy, že s jeho láskou, na niž si činila oprávněné nároky, vyhlíží to poněkud podivně. Milénec byl chladný, zanedbával ji a kde mohl, tam se jí vyhnu, zato však udržoval čilé styky s mladými děvčaty, jimž slíboval nejenom lásku, ale i manželství. A právě toho měla Amálka Kuchelová zrovna dost. Ne, za nos se voditi nedá, to nejde, rozhodně ne.

Energická dívka rozhodla se k činu ještě energičtějšímu. Jednoho dne promluvila s několika nosiči, zaměstnanými na nádraží, a vyzvala je, aby za dobrou odměnu odnesli z bytu nevěrného všechno zařízení a šatstvo, které mu koupila. Stalo se. Najatí muži vnikli do bytu a násilím odnesli kamna, pohovku, stůl, skříně i se šatstvem a jiné předměty. Měli nařizeno, zmocnit se i šatů, v nichž nevěrník byl oblečen, ale toho již nečinili. Korn zůstal ve světnici zcela sám a sám a na bezohlednou milénku učinil trestní oznámení pro zločin veřejného násilí.

O žalobě jednáno v minulých dnech u krajského soudu v Polském Těšíně. Obžalovaná odsouzena byla pouze k pěti dnům vězení k nemalé nespokojenosti pana Korna, očekávajícího trest daleko větší.

Vzali mu „krásnou Máry“.

Hantýrka zločinců obsahuje někdy výrazy, kterým nezasevěný nikdy nemůže rozuměti, zaslechne-li je náhodou. Když některý takový výraz stane se během doby již příliš známým, tu brzy jest „odbornými kruhy“ nahrazen novým odborným výrazem, kterému pak zas nikdo nezasevěný dlouho neporozumí. Jeden takový výraz padl v těchto dnech před kmetským soudem v Drážďanech, kde ani předseda soudu mu hned nerozuměl.

Před soudem stál 23letý, vícekrát již trestaný zámečník Richard Leutner, jsa obžalován ze dvou zločinů vloupání. Po prvé vyrazil výkladní okno jistého pekařského závodu, vlezl dovnitř a odnesl kořist v ceně více než 170 marek. Po druhé koupil si vstupenku do komorního kina v Drážďanech, kde po představení se nechal zamknouti v divadle. Po odchodu všeho personálu vnikl do ředitelny, vypáčil tam všechny zásuvky a skříně a ukořistil kromě jiného i 1200 marek (téměř 10.000 Kč). Na neštěstí pro něho vrátil se ředitel kina náhodou ještě téže noci do své kanceláře, zpozoroval loupež a ihned alarmoval policii. Po dvouhodinném hledání byl pachatel dopaden ještě v budově, zatčen a peníze mu odňaty.

Při líčení neřekl obžalovaný nic jiného, než že lituje toho, že mu vzali „krásnou Máry“.